

Kondor Katalin: Mindig kell egy botrány

2023 március 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mi, magyarok mindig kéznél vagyunk...

Vagy több. Már régen nem elégszik meg a felfordult világ azzal, hogy emberhez méltóan próbálja élni hétköznapjait és ünnepeit, ezért mindig kell valami, amit csócsálni lehet, amit azért „dobnak be” a köztudatba, hogy szörnyülködni lehessen, s hogy eltereljék a figyelmet mindazon dolgokról, melyek valódi botrányok lennének – ha kitudódnának. A m?balhéknak persze megvan a maguk forgatókönyve, ügyes, profi gazemberek irányítják ezek útját, gondosan vigyázva arra, nehogy leleplez?djenek. M?balhét szerveztek például nemrég az Északi Áramlat nev? vezeték felrobbantása körül is, elterel? célzattal, hadd lehessen a nyakába varrni az akciót olyan országoknak, szervezeteknek, amelyeknek nem volt ugyan közük a robbantáshoz, de legalább gyanúba lehetett keverni ?ket, mert esetleg nem úgy viselkednek, ahogy azt a világ urai elvárnák. Ez esetben kis hiba került a gépezetbe, ugyanis egy bátor újságíró megnevezte a valódi tettest, s onnantól már csak az volt a cél, hogy az újabb botrány h?se, pontosabban áldozata maga a leleplez? legyen. Az is lett, a jöv?jét illet?en nem mernék jóslatokba bocsátkozni.

Persze a világ botránycsinálói nem bírják botrány nélkül, mindig új balhé után kell tehát nézni, hadd legyen minél zavarosabb a világ helyzete, hiszen a zavarosban jól lehet halászni, kivált, ha a balhékkal megfélemlítik az embereket. (Lásd a budapesti antifaakciókat.) Így aztán szorgosan dolgoznak az újabb és újabb m?balhék gyártásán. Mi, magyarok mindig kéznél vagyunk, ez id? tájt f?képp azért, mert békét akarunk, a felforgatók meg nem, és máris beindult a gépezet. Néhány napja például azt kellett megélnünk, hogy Svédországban valaki valamilyen antiszemita cselekedetet követett el, s az európai hírharsonák – nyilván teljesen véletlenül – Magyarországra tették át a cselekedet helyszínét. Hogy helyesbíteniük kellett? Ugyan már! Ilyen apróság szóra sem érdemes. Ugyancsak botrányokozási céllal történt, hogy a magyarellenességér?l elhíresült francia uniós képvisel?, bizonyos Gwendolin Delbos-Corfield, amúgy hivatásos hazudozó azt merte állítani, mindenféle bizonyíték nélkül, hogy Magyarország, pontosabban Orbán parancsokat fogad el Putyintól, kés?bb meg azt, hogy a magyar kormány szervei, a titkosszolgálatok az oroszoknak szivárogtatnak. Nos, a botránycsinálók szövetkezetében már csak úgy megy, hogy beülnek a brüsszeli padsorokba, és mert nincs mire figyelni az ordibáláshoz szokott testületben, hát reszelik a körmüket, mint a viccbéli nyuszika, és hülyeségeket beszélnek. Gwendolin asszony is ezt teszi. Nyilván tudja a botránygyártók hivatalos kézikönyvéb?l, hogy ha valakit ügyesen támadnak, az bizony a többnyire felületes emberek fejébe szöget üt, és máris kész az ítélet: biztosan van a hazugságban valami igazság. Csakhogy ekkor „jön” az ismert jelenség, hogy ugyan nem fosztogatnak, hanem osztogatnak, de a lényeg, hogy a botrány már kirobbant. S bár kiderül – mint ez alkalommal is – hogy hazugság az egész, egy „bocsánat, tévedtem” odadobott mondattal elintézi a rágalmazó az ügyet. A felforgató szándék amúgy világos, hiszen a mindig renitens magyarok ellen csinálják ezeket a balhékat, mostanság éppen azért, mert a háború ügyében sem úgy viselkedünk, azaz táncolunk, ahogy ?k fütyülnek.

M?balhékból tehát jól állunk, különösen itt, a háborús Európában. A bohózat viszont folytatódik. Nyilvánvaló továbbra is mi leszünk a korruptak, renitensek, maradi gondolkodásúak, törvényszeg?k, történjék bármi is az Európai Parlament immár bizonyítottan leleplez?dött és börtönbe csukott s valóban velejéig romlott és megvesztegetett b?nöz?ivel. Mindez persze nem el?zmények nélküli jelenség, mármint a folytonos m?balhégyártás, s azt is mondhatjuk, hogy mi, magyarok már igazán hozzászokhattunk, hogy céltáblák vagyunk, kioktatandó senkik. Viszont már csak tapasztalatgy?jtés szempontjából sem szabad felejteni! Jó lehet az még valamire, ha elraktározzuk, hogy már 2010-ben kinéztek maguknak bennünket mint céltáblát. (Ahhoz képest egészen jól bírjuk a lövéseket.) Csak néhány apróbb emlékeztet? azokból az id?kb?l. Akkoriban itt járt nálunk az IMF és az EU küldöttsége, hogy törvényesítse az ország gátlástalan kifosztását. Nem hódoltunk be, ?k meg dolgavégezetlenül és dühösen távoztak, mert nem mentünk bele az amúgy már bizonyíthatóan kifosztott országunk további fosztogatásába. Csoda, hogy nem ölelnek bennünket a keblükre? Nem csoda. 2011-ben, a feljegyzéseim szerint valamikor júniusban ugyancsak volt részünk kioktatásban. Az Európai Parlament plenáris ülésén a magyar Alaptörvényt támadták példátlan gy?lölettel teli vitában a szocialisták és liberálisok, köztük bizonyíthatóan olyanok is, akik el sem olvasták. Az alkotmány persze minden ország belügye, de ez ?ket cseppet sem érdekelte. Ugyanezen az ülésen történt, hogy bizonyos Viviane Reding alapjogokért felel?s európai biztos felszólította Magyarországot, hogy állítsa le abortuszellenes kampányát, vonja be a posztereket, mert azok sértik az anyák önrendelkezési jogát. A plakáton egy magzat „vallomása” szerepelt: „Azt is megértem, ha nem vagy kész rám, de inkább adj örökbe, hadd éljek.” Egyszer, évekkel ezel?tt már megírtam az alapjogokért felel?s asszonynak ezt a vérlázító magatartását, most csak azért idéztem, mert ez is bizonyítja, hogy az uniós hozzáállás a dolgokhoz nemigen változott. Mint ahogy az az elhatározás sem, hogy mindig kell egy botrány, vagy több. Ez kell a káoszhoz, mely minden nappal egyre csak fokozódik, miképp a nemzetközi helyzet (© Bacsó Péter zseniális A tanú cím? filmje). S ezt ma is elmondhatjuk. Miként azt is, hogy a balhékból és a botrányokból már elegünk van.

Ideje volna az okozóinak megálljt parancsolni. Akár itthon, akár Brüsszelben. Miközben keser?en megállapíthatjuk, hogy ma már a balhé és a botrány sem az igazi. Mindegyik „m?”. A m?emberek (azaz embernek nem nevezhet?, de magukat annak tartó lények) találmányai.

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló